

Arrest

nr. 181 826 van 6 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger afkomstig uit Bagdad. U bent een sjiitische moslim van Arabische etnische origine. U huwde in 2013 met A. K., W. A. F. (...) (°(...)) en heeft 1 dochter, A. Z. (...) (°(...)). U woonde tot 2014 steeds in Al-Adhamiya. In 2014 verhuisde u eerst naar al-Sleigh en daarna naar Qairo. Voor uw vertrek uit Irak woonde u samen met uw moeder, uw 2 zussen, vrouw en dochter in Qairo. Sinds uw vertrek uit Irak verblijven uw vrouw en dochter bij uw schoonouders. De laatste vijf maanden heeft u geen contact meer met uw echtgenote. Uw schoonfamilie stelt u voor volgende keuze: ofwel keert u terug naar Irak ofwel scheidt u van uw echtgenote.

Uw drie zussen kennen sinds 2006/2007 allen een tewerkstelling bij het Ministerie van Binnenlandse zaken als bewakingsagente. Hun job bestaat uit het controleren en fouilleren van burgers. Op 11 juli 2014 werden uw drie zussen, samen met uw moeder, stiefvader en halfzus te al-Adhamiya ontvoerd door een soennitische militie, u niet nader bekend. Op de dag van de ontvoering braken de militanten in de familiewoning in en namen ze de wapens van uw zussen mee. Na twee dagen werd uw familie vrijgelaten op voorwaarde dat uw zussen hun werkzaamheden bij de overheid zouden staken. Na hun vrijlating werd er op initiatief van het ministerie van Binnenlandse Zaken een onderzoek gestart (naar hun afwezigheid en naar hun wapens). Na dit incident vernamen u en uw familie niets meer vanuit deze soennitische militie. Ten gevolge van dit incident kreeg uw stiefvader gezondheidsproblemen die uiteindelijk in 2014 tot zijn dood zouden leiden. In de periode van zijn begrafenis werd u benaderd door sjiitische militieleden. Ze boden u geld en een wapen aan, in ruil zou u hen moeten vervoegen. U ging niet in op dit voorstel. U voelde zich niet langer veilig in Irak en besloot om op 28 augustus 2015 Irak te verlaten. Op 15 september 2015 kwam u illegaal in België toe. Diezelfde dag nog diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw rantsoenkaart en uw kiezerskaart. Daarnaast legt u een kopie neer van volgende documenten: uw paspoort, woonstkaart van uw moeder, de identiteitskaarten van uw vrouw en dochter, het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, de huwelijksakte en acht documenten omtrent de ontvoering van uw zussen.

B. Motivering

U verklaart dat u in Irak zal vervolgd worden door niet nader bepaalde soennitische milities omwille van de werkzaamheden van uw zussen bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Daarnaast vreest u sjiitische milities die u willen rekruteren.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Er dient te worden vastgesteld dat de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door verschillende tegenstrijdigheden die in uw opeenvolgende verklaringen werden vastgesteld. Allereerst wordt een tegenstrijdigheid vastgesteld in wie en/of wat u nu concreet vreest. Ten overstaan van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) maakte u enkel melding van een vervolgingsvrees ten aanzien van een soennitische militie. Ook bij aanvang van het CGVS-gehoor gaf u aan alle redenen die aanleiding hebben gegeven tot uw vertrek uit Irak bij DVZ te hebben vernoemd (CGVS p. 3). Wanneer u op het CGVS gevraagd wordt wat u vreest bij een terugkeer naar Irak haalt u enkel de algemene veiligheidssituatie aan (CGVS p.15). Slechts later in het gehoor geeft u, naast uw vrees ten aanzien van de soennitische militie, aan eveneens problemen te kennen met sjiitische milities (CGVS p.22). Het spreekt voor zich dat deze late verwijzing naar dergelijke vervolgingsvrees uw geloofwaardigheid niet ten goede komt. Geconfronteerd met de vraag waarom u niet eerder melding maakte van uw vrees ten aanzien van sjiitische milities repliceert u dat het aan de Protection Officer is om "deze vragen" te stellen (CGVS p.25). Deze uitleg is allesbehalve aanvaardbaar. Op het CGVS beweert u namelijk dat de problemen met sjiitische milities de rechtstreekse aanleiding vormden voor uw vertrek uit Irak (CGVS p.26). Bijgevolg is het onbegrijpelijk dat u deze problemen niet eerder aanhaalde. Bovendien mag er van u, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht worden dat u alle elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Ten tweede is uw verhaal over de ontvoering van uw familie op 11 juli 2014 compleet ongeloofwaardig. U bleek verschillende tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Zo verklaart u op DVZ dat uw drie oudste zussen ontvoerd werden door een soennitische militie (omwille van hun etnische afkomst en hun werkzaamheden voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken) (DVZ vragenlijst 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS zegt u dat naast uw drie zussen eveneens uw moeder, stiefvader en jongere zus werden ontvoerd (CGVS p. 17). Hiermee geconfronteerd ontkent u dat u bij DVZ enkel uw 3 zussen vernoemde (CGVS p.23). Het louter ontkennen van eerste verklaring doet geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid.

Na studie van uw verklaringen werd bijkomend volgende incoherentie vastgesteld in uw verklaringen. Zo beweert u tegenover het CGVS dat uw stiefvader in 2014 kwam te sterven (CGVS p.8), bij DVZ gaf u aan te denken dat hij stierf in 2006 (DVZ vragenlijst 3.5). Bovendien legt u ter staving van uw asielverhaal onder meer de woonstkaart van uw moeder neer en zegt u letterlijk op het CGVS: "zij heeft de volmacht gekregen nadat mijn vader is gestorven is" (CGVS p.12). Het klopt inderdaad dat de bewonerskaart op naam van de vrouw wordt gezet na het overlijden van haar man. De bewonerskaart van uw moeder werd echter uitgegeven op 8 juli 2013 wat wil zeggen dat uw stiefvader onmogelijk slachtoffer kan geweest zijn van een ontvoering in juli 2014. We kunnen immers op basis van de neergelegde woonstkaart met zekerheid zeggen dat hij reeds voor juli 2013 stierf.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag omtrent uw vermeende vrees voor vervolging vanuit sjiiitische milities. U verklaart immers op het CGVS dat u op de begrafenis van uw stiefvader een eerste maal door hen zou benaderd zou zijn geweest (CGVS 22-23). Het feit dat uw stiefvader reeds voor juni 2013 overleed spreekt tegen dat de milities u na juli 2014 benaderden om te rekruteren.

Uw geloofwaardigheid wordt voorst ondermijnd door de vaststelling dat u geen eensluidende verklaringen aflegt omtrent de vermeende bedreigingen die u ontving vanuit de ontvoerders. U verklaart op DVZ en tijdens het eerste deel van het gehoor bij het CGVS dat uw zussen drie maanden na hun ontvoering hun werkzaamheden bij het Ministerie hervatten, wat voor de ontvoerders de aanleiding zou zijn geweest om u te bedreigen (DVZ vragenlijst 3.5, CGVS p.10). Echter, verder in het CGVS-verhoor spreekt u zichzelf tegen en verklaart u dat geen van uw zussen na hun ontvoering terug aan de slag gingen bij het Ministerie en dat de militie niets meer ondernam nadat ze vernam dat uw zussen niet langer in dienst waren bij het ministerie. U vermeldt niets meer van bedreigingen aan uw adres (CGVS p.21 en p. 24-25). Hiermee geconfronteerd beweert u dat de protection officer uw woorden mis verstond (CGVS p.21) en ontkent u uw eerdere verklaring bij DVZ en laat u impliciet uitschijnen dat uw verklaring aldaar foutief zou zijn uitgeschreven (CGVS p.24). Deze uitleg kan echter niet worden aangenomen. Uw verklaring, zowel bij DVZ als bij het Commissariaat-generaal, is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. U ondertekende de vragenlijst bovendien uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan u werd voorgelezen in het Arabisch en bevestigde hiermee dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u daarenboven geen opmerkingen inzake eventuele problemen bij de vertaling van uw asielmotieven op de DVZ. U maakte enkel gewag van het feit dat uw adresgegevens niet volledig waren (CGVS p.3).

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging is vanuit soennitische milities, noch vanuit sjiiitische milities.

Daarenboven beschikt het CGVS over objectieve informatie over de al-Hashd al-Shaabi (koepelorganisatie van een vijftigtal hoofdzakelijk sjiiitische milities, waaronder onder meer Asa'ib Ahl al-Haq) wordt steevast vermeld dat de diverse sjiiitische milities geen gebruik maken van gedwongen rekrutering. Dit geldt zowel voor soennieten als voor sjiieten. Het Hash al-Shaabi is een vrijwilligersleger dat rekruten aantrekt door middel van prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. Uit diezelfde informatie blijkt dat talrijke vrijwilligers ongeschikt werden bevonden voor actieve deelname aan de gevechten en bijgevolg niet werden ingeschakeld (COI Focus, "Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi", 5 februari 2016; een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Als men vervolgens naar uw geval kijkt is het zeer onwaarschijnlijk dat men u zou dwingen om u bij een militie aan te sluiten. Wanneer men u, binnen de context van uw aanvraag, verzocht om u bij hen aan te sluiten maakt u hen zeer duidelijk dat u geen lid wilde worden van een militie (CGVS p.23). Gegeven dat de milities een veelheid aan kandidaat-rekruten en een gebrek aan middelen hebben, is het niet geloofwaardig dat ze tijd en moeite zouden doen om iemand in te lijven die duidelijk niet geïnteresseerd is. Eveneens blijkt nergens uit dat u over militaire ervaring of speciale militaire capaciteiten beschikt, die u waardevol zou maken in de ogen van milities. Deze informatie bevestigt dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over een vermeende poging tot gedwongen rekrutering door een sjiiitische militie.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De documenten die louter identiteitsgegevens bevatten (paspoort, nationaliteitsbewijzen van uw vrouw en u, identiteitskaarten van u zelf, uw vrouw en uw dochter, rantsoenkaart, kiezerskaart, woonstkaart van uw moeder, huwelijksakte) kunnen de eerder aangehaalde tegenstrijdigheden niet verklaren of weerleggen. Zij zijn een bewijs van de herkomst en identiteit van u zelf en uw naasten, waaraan niet getwijfeld wordt. Aan de documenten die u neerlegt rond het politieonderzoek (CGVS p.13) wordt weinig waarde gehecht. Het is algemeen bekend dat de Iraakse overheidsinstellingen aangetast zijn door een grootschalige en alomtegenwoordige corruptie. Bijgevolg is het op eenvoudige wijze mogelijk om bijvoorbeeld politiedocumenten illegaal te verkrijgen. Daarbij komt dat deze documenten enkel in kopie zijn neergelegd, wat de authenticatie van deze documenten onmogelijk maakt. Daarenboven gaan deze documenten niet gepaard met geloofwaardige verklaringen waardoor zij geen enkele bewijswaarde hebben.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van haar vrees ten aanzien van sjiiitische milities en ook tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal hiervan pas erg laat melding maakte, merkt verzoekende partij op dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken eerst begon te vertellen over haar problemen met de soennitische milities daar dit chronologisch de eerste problemen waren die zij meemaakte. Zij werd er tijdens haar relaas evenwel meermaals op gewezen dat zij niet in detail moest gaan en dat zij later de kans zou krijgen om uitgebreider haar problemen te schetsen. Daarom heeft zij dan ook de laatste incidenten niet verteld. Dit kan niet verweten worden aan verzoekende partij, die zelf het belang van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon inschatten.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Ondanks het feit dat de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, en dit op een correcte wijze. Dit geldt des te meer voor het incident dat haar er zou toe hebben aangezet haar land van herkomst te verlaten (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2016, p. 26).

De Raad wijst eveneens op een deel van het voorafgaand advies dat in de vragenlijst vermeld staat: *“De vragenlijst is bedoeld als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zal u (als asielzoeker) de mogelijkheid geboden worden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven. Bij het invullen van de vragenlijst wordt er van u (als asielzoeker) verwacht dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. (...) Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen.”* (administratief dossier, stuk 15, p. 1). Verzoekende partij werd derhalve duidelijk gemaakt dat deze vragenlijst dient ter voorbereiding van haar tweede, uitgebreidere, gehoor op het Commissariaat-generaal en dat zij nauwkeurig en correct dient te zijn in het beantwoorden van de vragen.

Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Arabisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 15, p. 2).

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview alle voornaamste elementen van haar asielrelaas – waaronder het incident dat haar er zou toe hebben aangezet haar land van herkomst te verlaten – uiteen te zetten. Bovenstaande argumenten kunnen dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij aangaande de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar drie oudste zussen ontvoerd werden door een soennitische militie (omwille van hun etnische afkomst en hun werkzaamheden voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken) en anderzijds haar verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat naast haar drie zussen eveneens haar moeder, stiefvader en jongere zus werden ontvoerd, in haar verzoekschrift louter ontkent dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel haar drie zussen vernoemde, is de Raad van oordeel dat het louter

ontkennen van haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins volstaat om afbreuk te doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

2.2.5.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij incoherente verklaringen aflegde over wanneer haar stiefvader overleden is, voert verzoekende partij aan dat het haar biologische vader is die voor 2013 overleden is en dat haar stiefvader pas in 2014 overleden is. De woonstkaart van haar moeder werd aangepast naar aanleiding van de dood van haar vader en niet van haar stiefvader. Verzoekende partij wijst er nog op dat de woonstkaart bij een tweede huwelijk niet zomaar wordt aangepast.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aangaf dat haar biologische vader overleden is in 1999 en te denken dat haar stiefvader overleed in 2006 (administratief dossier, stuk 15, verklaring DVZ, rubriek 13 A en B). Het doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal plots aangeeft dat ook haar stiefvader in juli 2014 ontvoerd werd, dat hij ten gevolge van dit incident gezondheidsproblemen kreeg die uiteindelijk in 2014 tot zijn dood zouden leiden en dat zij op diens begrafenis voor een eerste maal benaderd zou zijn geweest door de sjitische milities (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2016, p. 7-8 en 22-23).

Bovendien werd door verzoekende partij ter staving van haar asielrelaas onder meer de woonstkaart van haar moeder neergelegd – uitgegeven op 8 juli 2013 – en zegt zij hierover op het Commissariaat-generaal dat haar moeder de volmacht heeft gekregen nadat haar vader gestorven is (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2016, p. 12). Er kan van worden uitgegaan dat verzoekende partij hierbij doelde op het overlijden van haar stiefvader. Immers verklaarde verzoekende partij dat haar biologische vader overleden was toen zij vijf jaar oud was, dat haar moeder toen hertrouwd is en dat deze man verzoekende partij opgevoed zou hebben (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2016, p. 7). Verder gaf zij zelf aan dat alle documenten vervangen moeten worden wanneer men trouwt (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2016, p. 12). Er kan dan ook aangenomen worden dat haar moeder sinds zij hertrouwd is op de woonstkaart van haar nieuwe echtgenoot kwam te staan en niet nog in 2013 een woonstkaart kreeg op haar eigen naam, indien de stiefvader van verzoekende partij op dat moment inderdaad nog in leven zou zijn. Uit de vaststelling dat de moeder van verzoekende partij op 8 juli 2013 een woonstkaart kreeg op haar eigen naam kan dan ook niet anders blijken dan dat de stiefvader van verzoekende partij voor juli 2013 stierf daar anders de woonstkaart op zijn naam zou staan. Dat de woonstkaart na een tweede huwelijk niet zomaar wordt aangepast betreft verder een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze staft.

De vaststelling dat de stiefvader van verzoekende partij reeds voor juli 2013 stierf, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, daar haar stiefvader aldus onmogelijk slachtoffer kan zijn geweest van een ontvoering in juli 2014 en evenmin geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat de milities haar na juli 2014 op de begrafenis van haar stiefvader benaderd zouden hebben om te rekruteren.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog opmerkt dat zij ongeschoold is en het moeilijk heeft om een duidelijk asielrelaas uiteen te zetten, meent de Raad dat het feit dat verzoekende partij laaggeschoold is – zij is tot het 5^e leerjaar naar school gegaan (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2016, p. 6) – niet van aard is voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Immers ziet de Raad niet in hoe het loutere feit dat verzoekende partij laaggeschoold is haar zou beletten haar asielrelaas – feiten die zij zelf meemaakte – eenduidig en volledig uiteen te zetten.

2.2.7.1. Wat voorts nog de motivering in de bestreden beslissing betreft dat uit objectieve informatie blijkt dat de diverse sjitische milities geen gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat het zeer onwaarschijnlijk is dat men verzoekende partij zou dwingen om zich bij een militie aan te sluiten, betoogt verzoekende partij dat dit slechts algemene informatie betreft en dat er rekening mee gehouden moet worden dat er ook uitzonderingssituaties zijn. Tevens wordt voorbijgegaan aan het feit dat de escalerende situatie in Irak ervoor gezorgd heeft dat de milities effectief trachten personen te rekruteren en te mobiliseren.

2.2.7.2. De Raad benadrukt vooreerst dat door verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen werden afgelegd omtrent de door haar beweerde problemen met de sjitische milities. Zo blijkt uit wat voorafgaat dat verzoekende partij pas bijzonder laat melding maakte van het feit dat zij benaderd zou zijn geweest door de sjitische milities en kan geen geloof worden gehecht aan haar bewering dat de

milities haar na juli 2014 benaderden om te rekruteren, voor een eerste maal op de begrafenis van haar stiefvader, daar haar stiefvader reeds voor juli 2013 overleed.

Verder treedt de Raad de motivering in de bestreden beslissing bij dat het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij over een vermeende poging tot gedwongen rekrutering door een sjitische militie bevestigd wordt door objectieve informatie over de *al-Hashd al-Shaabi* (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 1) waarin stevast vermeld wordt dat de diverse sjitische milities geen gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat dit zowel geldt voor soennieten als voor sjiieten. Uit voormelde informatie blijkt dat het *Hash al-Shaabi* een vrijwilligersleger is dat rekruten aantrekt door middel van prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. Verder blijkt dat talrijke vrijwilligers ongeschikt werden bevonden voor actieve deelname aan de gevechten en bijgevolg niet werden ingeschakeld. Gelet op deze informatie is het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat men verzoekende partij, die hen zeer duidelijk zou hebben gemaakt dat zij geen lid wilde worden van een militie, zou dwingen om zich bij een militie aan te sluiten. Gegeven dat de milities een veelheid aan kandidaat-rekruten hebben, is het niet geloofwaardig dat ze tijd en moeite zouden nemen om iemand in te lijven die duidelijk niet geïnteresseerd is en die evenmin over militaire ervaring of speciale militaire capaciteiten beschikt.

2.2.8.1. Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat de door haar aangebrachte documenten in verband met de ontvoering totaal niet in overweging werden genomen en niet verder onderzocht werden. De loutere motivering dat er vervalste documenten in de omloop zijn, is geen afdoende motivering, temeer daar in de bestreden beslissing gesproken wordt van politiedocumenten terwijl het geenszins politiedocumenten betreffen, doch wel documenten – voorzien van stempels en een hoofding – van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, een officiële instantie.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat de door verzoekende partij aangebrachte documenten in verband met de ontvoering wel degelijk in overweging werden genomen, doch werd door verwerende partij als volgt geoordeeld: *“Aan de documenten die u neerlegt rond het politieonderzoek (CGVS p.13) wordt weinig waarde gehecht. Het is algemeen bekend dat de Iraakse overheidsinstellingen aangetast zijn door een grootschalige en alomtegenwoordige corruptie. Bijgevolg is het op eenvoudige wijze mogelijk om bijvoorbeeld politiedocumenten illegaal te verkrijgen. Daarbij komt dat deze documenten enkel in kopie zijn neergelegd, wat de authenticatie van deze documenten onmogelijk maakt. Daarenboven gaan deze documenten niet gepaard met geloofwaardige verklaringen waardoor zij geen enkele bewijswaarde hebben.”*

Het betoog van verzoekende partij dat de motivering dat het op eenvoudige wijze mogelijk is om bijvoorbeeld politiedocumenten illegaal te verkrijgen geen afdoende motivering is daar het geen politiedocumenten betreffen doch wel documenten van het Ministerie van Binnenlandse zaken, een officiële instantie, biedt geen soelaas. Immers werd door verzoekende partij zelf aangegeven dat de door haar aangebrachte documenten politiedocumenten zijn (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2016, p.13) en blijkt hoe dan ook uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (*“COI Focus”* betreffende *“Irak – Corruptie en documentenfraude”* d.d. 8 maart 2016 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 4)) dat documenten afkomstig van officiële instanties in het algemeen in Irak op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn.

Wat de opmerking van verzoekende partij betreft dat de door haar aangebrachte documenten niet verder onderzocht werden, wijst de Raad erop dat door verzoekende partij slechts kopieën werden bijgebracht, wat de authenticatie van deze documenten onmogelijk maakt.

Ten slotte benadrukt de Raad dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij er niet in is geslaagd de verschillende vaststellingen van verwerende partij die de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnen in een ander daglicht te stellen. Aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht kan enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 2) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 en de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode

honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 700 en in de eerste helft van 2016 bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document “*Irak – Vrijwillige terugkeer*” van 24 juni 2016 dat door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd).

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar verschillende recente (zware) aanslagen in Bagdad in de periode april-mei 2016 waarbij zij opmerkt dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoekende partij de relevantie niet inziet van het argument dat het openbare leven in Bagdad niet is stilgevallen, daar het openbare leven evenmin stilviel in periodes waarin de subsidiaire beschermingsstatus wel werd toegekend, bemerkt de Raad dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat het feit dat het leven in Bagdad niet is stilgevallen samen gelezen moet worden met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing van verzoekende partij naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* niet dienstig. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 165 616 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016, merkt de Raad op dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormeld arrest, doch wel op een veelheid aan recentere informatie. Daarnaast verwijst verzoekende partij in haar verzoekschrift nog naar een niet nader bepaald “*zeer recente arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*”. De Raad stelt evenwel vast dat uit de passages die verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift blijkt dat in desbetreffend arrest werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 29 maart 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT